

som Ejere al Ret til at spærre Passagen, og de Ejere, som man ikke har kunnet faa til at underskrive en saadan Deklaration, har lovet ikke at spærre Passagen, saa Foreningen slutter med at sige, at ikke en eneste Strandbredsejer paa den 4 Mil lange Kyst faktisk har afspærret Passagen langs Havet. Det har denne Forening opnaaet i Løbet af to Aar uden at bruge Tvang af nogen som helst Slags, og det forekommer mig at være et ret tydeligt Vidnesbyrd om, at drastiske og voldsomme Midler ikke behøves. Paa Strækningen fra Gilleleje Øst paa til Helsingør har Foreningen imidlertid ikke kunnet opnaa tilsvarende Resultater, derfor ønsker den her en Lov, der hjemler Ret til at tvinge de derboende Lodsejere til at aabne Adgang til deres Strand. Hertil er at sige — og det er af væsentlig Betydning for de Bestemmelser, vi her sysler med —: Hvorfor er Ejerne Vest for Gilleleje skikkelige og imødekommende? Af en ganske naturlig Grund; Sagen er den, at deres Strand er endnu forholdsvis øde og ubesøgt, for disse Ejere er det af Interesse og til pekuniær Vinding at faa Strømmen fra København trukket til sig, og derfor vil de uden Erstatning aabne Adgang til Stranden, ja, de vilde maaske endog betale for det, hvis det kunde hjælpe til at faa Strømmen draget derhen. Men fra Gilleleje til Helsingør træffer vi en bebygget Strand, Lodsejerne der trænger ikke til at faa Strømmen trukket til sig, og de har derfor ikke Lyst til at aabne Adgang til Stranden, det er kun til Ulempe for dem; derfor forlanger de noget derfor. Er det ikke ganske naturligt, at de forlanger Erstatning, eftersom det er til Ulempe for dem og maaske forringer deres Ejendommens Værdi? Der kan fredelig Forhandling formodentlig ikke hjælpe, medmindre den er ledsaget af noget klingende. Derfor maatte en saadan stedlig Kommission for at ordne Adgangen til Nordsjællands Strand være udrustet med Midler til at løse sin Opgave. Man kunde sige, at det var naturligt, at den stærkest interesserede Kommune, i dette Tilfælde København, ogsaa ydede Bidrag til Løsningen af Opgaven, men hvor det er utilstrækkeligt; er det rimeligt, at Staten yder Bidrag til at faa denne Kyst forsynet med Servitutter, saa at Befolkningen ikke afspærres fra den. Men Indgrebet i Ejendomsretten behøves ikke i den Form, som Lovforslaget her giver Adgang til. Jeg antager, at Indgrebet i Ejendomsretten — det viser det, der er sket — i det væsentlige vil indskrænke sig til, at man, hvor Ejeren ikke selv er villig til det, kan tvinge ham til at

lægge en Gangsti, for at man kan komme ned til Stranden fra den nærmeste offentlige Vej eller Jernbanestation, og at man, hvor man staar overfor særlig genstridige Ejere, kan skride ind ved Elksproportion. Det kan jeg ogsaa tænke mig, men den almindelige Adgang til at give Fredningskommissioner Lov til ved Kendelser at slaa Ejendomsretten ned, kan jeg ikke finde nogen Nødvendighed for; det kan man vistnok bedst ligne ved at skyde Spurve med Kanoner.

I Forbindelse med dette Spørgsmaal om Anlæg af Gangstier fra Oplandet ned til Stranden, er der et Spørgsmaal, jeg gerne vil rette til den højtærede Justitsminister. Jeg har forstaaet § 14 saaledes, at den giver Adgang til at fremtvinge Anlæg af Gangstier tværs over Ejendomme fra Landet ned mod Stranden, men heller ikke mere; men jeg er blevet opmærksom paa en Bemærkning om Ordet „Gangsti“ i Lovforslagets Motiver, der fylder mig med Betænkelighed. Paa Spalte 3550 — og det forekommer mig at være Regeringens egen Røst — staar der for det første en Ting, som jeg kan begribe, og som er i Overensstemmelse med Lovforslaget, nemlig, at hvor der er privat Bebyggelse ned til Stranden og har været det inden 1. Januar 1916, eller der findes private Haver ned til Stranden eller Skibsværfter eller andre lignende Anlæg, er der i al Almindelighed ingen Adgang for Publikum, der er Stranden i privat Eje en Gang for alle. Mod dette har jeg intet at indvende; men saa hedder det til min Forbavselse, ja, jeg havde nær sagt Forskrækkelse, i næste Linie, at hvis Almenheden alligevel vil have Adgang dertil, kan den faa det, hvis Fredningskommissionen vil afgive en Kendelse derom, og saa bliver pludselig den private Ejendomsret bragt til at forsvinde; endda paa en saadan Maade, at Fredningskommissionen ikke alene kan give Adgang til Passage gennem Folks Haver eller Skibsværfter, men ogsaa Ret til Ophold der. Der staar udtrykkelig: „Ophold“. Jeg vil spørge den højtærede Minister, om dette er rigtigt, thi i saa Fald forekommer det mig, at disse Bemærkninger siger; at man ved Hjælp af en Fredningskommission f. Eks. paa Strandvejen kan finde paa at paabyde Anlæg af en Gangsti paa langs gennem Ejernes Haver, for at Folk kan komme hen til „Fluepapiret“ eller et andet Punkt, hvor der er en smuk Udsigt, og Fredningskommissionen kan da ved Kendelse dekretere, at der ikke alene bliver Adgang til at passere private Haver, men tillige Adgang til at opholde sig omkring i Haverne. Hvis dette er Mening, fore-